

- 2) at denne Stemning ikke er Udslag af en pludselig Vakt og maaske ligesaa hurtig slukket Begeistring for et tiltalende Projekt; men at den under Forslagets indgaaende Bearbejdelse og under dets Forhandling i Møder med Maaneders Mellemrum snarere vandt i Styrke, og
- 3) at denne Stemning ikke blot har rørt sig hos en enkelt Art af Kommuner, men at den har været fuldtud delt saavel af de største som de mindste Kommuner, af By- som af Landkommuner og i det Hele af det aldeles overveiende Flertal af Danmarks Kommuner, samt
- 4) at Sagen er bleven saa grundig, saa gjentagende behandlet af Mænd, der (iffr. Bilagenes Navne) maa anses for at sidde inde med en Sum af mer end almindelig kommunal Autoritet og Sagkundskab, at den Tilslutning, den har fundet, sikkert maa antages at hvile paa det solideste Grundlag.

Hensigten med foranstaaende historiske Oversigt, har imidlertid ikke blot været, at faae de ovenanførte fire til Sagens Bedømmelse formentlig ikke uvigtige Punkter konstatere, men tillige den, at kunne støtte sig til den forberedende sagkyndige Behandling; thi det stod Mindretallet klart, at naar Flertallet i sin Betænkningens første Stykke søger at paavise, hvorledes Tanken om ved en Kreditforening at opnaa lettere Afgang og billigere Vilkaar for Kommunelaan i Virkeligheden beror paa en Misforstaaelse af de faktiske i Tiden bestaaende Forhold, og i dens andet Stykke endog udvider dette til at gjælde ligesaa fuldt ud Tilstanden for Aar tilbage, kunde der vel trænges til andet og mere end Mindretallets maaske lidet overbevisende Forsøg paa en Smødegaaelse af denne Flertallets Hovedbetragtning, trænges til en bestemt Paavisning af, at Sagkundskaben i dette Spørgsmaal ikke alene staar paa Flertallets Side, men at der ogsaa paa den anden Side staar en Sum af Sagkundskab, der næppe kan frakjendes al Betydning. Mindretallet tror nemlig, at det vilde være temmelig uforklarligt, om saa mange kommunale Autoriteter (deriblandt, som Bilage-

nes Navnefortegnelser udbiise, mange af vort Lands mest fremragende) alle tilfammen skulde have taget saa grundigt feil i Bedømmelsen af en ren kommunal Sag, som Tilfældet vilde være, hvis Udvalgsflertallets Betragtninger over en kommunal Kreditforenings Overflødighed og Unytte vare rigtige og uangribelige.

Mindretallet skal imidlertid ikke indlade sig paa her at veie Sagkundskab mod Sagkundskab, dertil finder det ikke sig selv sagkyndigt nok, det vil indskrænke sig til at stille begge lige. Er denne Sighedsforudsætning rigtig, vil det jo være givet, at det maa staa høist tvivlsomt, hvilket af de modstridende Resultater, Sagkundskaben hver paa sin Side og ad sin Veie er naaet til, der er det virkelige rette og sande; thi medens Flertallets vel fortelig kan angives som: at der ikke er nogen Trang til den foreslaaede Forening, at den som overflødig og unyttig ikke vil finde nogen Tilslutning og derfor bør negtes, ere de kommunale Autoriteter under Sagens forberedende Behandling naaede til det Resultat, at der er et levende Ønske om en saadan Forening, en almindelig Overbevisning om dens Nytte, og at den derfor bør oprettes.

Hvor et Valg imellem saa stik modsatte Resultater skal træffes — og hvor der, som her, ikke vides nogen Mellemvei — gjælder det vistnok først og fremmest om, at træffe en Afgjørelse, der samtidig med at være den lemfældigste og bedst stemmende med Thingets hidtidige Praxis paa dette Omraade tillige frembyder de færreste Farer. I saa Henseende synes Forholdet let gennemskueligt og Valget ikke synderlig vanskeligt; thi hvis det skulde være rigtigt, hvad Flertallet paastaar om Foreningens Unytte og Overflødighed, vil den jo aldrig kunne træde ud i Livet, saa det er indlysende, at der i saa Fald ikke kan ske nogen paavisselig Skade ved, at Thinget fremmer Sagen, medens Forholdet vilde blive et ganske andet, dersom Sagens videre Fremme nægtedes og de kommunale Autoriteter, under hvis Mispicier